

Udvalg, som kunde modtage Ansøgninger fra Ministeriet, dog saaledes, at Ministeriet af Ansøgningerne først skulde udskyde dem, som efter de hidtil gældende Regler ikke plejede at komme i Betragtning — ganske unge Ansøgere kunde altsaa ikke komme i Betragtning ved Besættelse af større Embeder —, og dernæst maatte Ministeren henlægge indtil en Trediedel af Ansøgningerne, hvorved han kunde udskyde de Ansøgere, han ikke mente burde komme i Betragtning; først efter en saadan Vragning kunde det paagældende Udvalg faa Resten af Ansøgningerne og kunde derefter præsentere tre af disse Ansøgere til Valg af Menighedens Forsamling. Hvis ærede Medlemmer vil tilbyde at ombytte den nuværende Rettighed, som yderligere udbedres her ved dette foreliggende Lovforslag, med den her skildrede, tror jeg, at det ærede Medlem vil faa nej fra samtlige Menigheder i hele Landet. Og saadan kunde man fortsætte med de øvrige Ting, som det ærede Medlem havde fremme, Loven om Valgmenigheder, om Brug af Kirker, Sognebaandsløsning o. s. v. Jeg skal ikke gøre det, fordi jeg tidligere har talt om det.

Den Frygt, som har været fremme for, at disse Lovforslag, sammen med Lønningslöven af 1919, som har lagt Skattebyrder paa Folkekirken's Medlemmer, skulde medvirke til, at Folkekirken's Medlemmer i større Stil skulde gaa ud af Folkekirken, den Frygt behøver man ikke at nære. Der har hidtil ikke vist sig noget i den Retning, og der er endnu mindre Grund til at vente det herefter, eftersom der er Udsigt til, at Kirkeskatten kan gaa nedad. Med den almindelige Kirkeskat forholder det sig saaledes, at den var for det første Halvaar 800 000 Kr., altsaa svarende til 1 600 000 Kr. for et helt Aar. Aaret efter, altsaa i 1920—21, var den steget til 3 050 000 Kr., og i 1921—22 var den 4 Mill. Kr. Det har imidlertid vist sig, at de 4 Mill. Kr. er lovlige rigeligt, saaledes at der er sparet Penge; og jeg maa ogsaa sige, at i Ministeriet har vi paa flere Punkter holdt tilbage, saaledes at Udgifterne er blevet indskrænket til det mindst mulige. Endvidere vil Vedligeholdelsen af Bygninger nu, da Udgifterne er synkende, blive mindre, og dernæst er der ved disse Lovforslag — jeg haaber da, de bliver vedtaget trods den Modstand, de har

mødt — sket en Indskrænkning i Flytteudgifterne, hvorved der kan indvindes Bespærelser. Dertil kommer, at der hos Stiftsøvrighederne har været en Forstaaelse af, at de Fradrag, som har fundet Sted for Boliger, altsaa $\frac{1}{3}$ af Grundlønnen, kunde spares op til en Boligfond. I alt Fald har man ikke ladet dem gaa ind til det aarlige Forbrugs Indtægter og Udgifter. Det skal de selvfølgelig, og derved faar vi et yderligere Beløb til Disposition. Endelig har Loven om Afløsning af Grundbyrder medført, at der opspares en Fond, hvis Renter skal gaa til de aarlige Udgifter. Alt i alt er det derefter antageligt, at medens den almindelige Kirkeskat i Fjor var 4 Mill. Kr., vil den i Aar blive omkring 3 Mill. Kr. Der er derfor slet ikke nogen Grund til at vente, at der skal finde nogen Udmeldelse af Folkekirken Sted paa Grund af, at Skatterne skulde stige.

Hele den Betragtning, som i Sammenknytning hermed har været fremme under denne Forhandling, at der vilde komme saadan en Ordning, at kun de, der blev tilbage i Folkekirken, kom til at svare Skat, har intet paa sig. Folkekirken vil sikkert ogsaa i Fremtiden hævde, at dens Medlemmer skal have Valgret uden Hensyn til, om de har Skatteevne eller ikke, og den Opfattelse, at kun Skatteevne og Skatteydelse giver Valgret, kan ikke praktiseres paa det kirkelige Omraade. Noget ganske andet er det, at det sker paa det kommunale Omraade. En Kommune kan man ikke melde sig ud af. Der skal man deltage i Udgifterne. Man kan heller ikke en Gang slippe fri for at faa Part i dens Goder; man kan ikke give sig til at protestere mod at gaa paa dens Gader, se ved dens Lys eller drikke dens Vand og sige: Jeg vil ikke have Del i jeres Goder. Dem paanødes man, og man skal betale Skat for dem. I en Kommune kan man hverken slippe for dens Goder eller Ydelserne til den. Men saadan er det ikke i Folkekirken.

Saa har man frygtet for, at hvis Bispevalgloven gennemføres, vil der ske Opløsning i Kirken; hvis man gav Sognemenighederne Ret til, naar et Bispeembede blev ledigt, da gennem deres Repræsentanter ved en Afstemning at udtale sig om, hvem de ønskede til Biskop, saa skulde der ske en Opløsning af Folkekirken. Hvordan er